

Arrest

nr. 279 945 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JOUNDI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2022 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij en haar jongste kind zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er heden een nieuwe beslissing tot beëindiging van verblijf genomen voor:

Naam: E. O. (..)

Voorna(a)m(en): Said

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: Driouch

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

+ kind E. O. Y. (..) geboren op (...)2022 – RRN xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Op 20.06.2022 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van Dhr E. O. S. (..) in toepassing van artikel 42quater van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing wordt ingetrokken en verdwijnt aldus uit het rechtsverkeer.

Reden van de beslissing van 29.06.2022:

Betrokkene vroeg op 16.02.2017, 12.09.2017, 20.10.2017, 18.05.2018, 22.11.2018 en 25.05.2019, gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde E. L. I. A. (..), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, bij wie hij zich telkens vestigde. De eerste vijf aanvragen van betrokkene werden geweigerd op 11.08.2017, 12.09.2017, 17.04.2018, 16.11.2018 en 21.03.2019. Betrokkene werd na het indienen van zijn zesde aanvraag op 25.04.2019, bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 29.10.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 14.01.2020, datum waarop betrokkene op een afzonderlijk adres werd ingeschreven.

Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: "Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)" RVV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030). Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet "ne s'aligne par sur l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune" (eigen vertaling: "niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie. De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt."

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.

Er blijkt echter nergens uit het administratief dossier dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene maakte naar aanleiding van het verzoek om inlichtingen, een arbeidscontract en loonfiches over waaruit blijkt dat hij al sedert juni 2020 tewerkgesteld is bij (...) nv. Verder blijkt uit het administratief dossier, dat op 11.11.2020 vanuit Marokko een aanvraag gezinshereniging met betrokkene werd ingediend door betrokkenes echtgenote E. B., S. (..) (RR xxx), met wie hij al sedert 2010 in Marokko gehuwd was, en zijn zoon O., M.-A. (..) (RR xxx). Op 14.01.2021 werd aan betrokkenes echtgenote en zoon een D visum afgeleverd en op 28.01.2021 reisden zij naar België. Op 11.06.2021 werd betrokkenes echtgenote in het bezit gesteld van een A kaart. Betrokkenes zoon werd eveneens ingeschreven in het Vreemdelingenregister. Op 25.03.2022 werd de

tweede zoon van betrokkene en Mevrouw E. B. S. (...) geboren, met name E. O.,Y. (...) (RR xxx) die eveneens bij betrokkene werd ingeschreven in het Vreemdelingenregister. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 14.01.2020. Uit de foto's die werden voorgelegd, waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames die op zich geen blijk geven van een gezinscel, noch van een situatie van afhankelijkheid van betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 11.03.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd naar betrokkene aangetekend verzonden op 04.04.2022. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en addenda, alsook loonfiches voor de periode juni 2020 – februari 2022 op naam van betrokkene.

- Bewijzen van taalcursussen en maatschappelijke integratie op naam van betrokkene en zijn echtgenote in de periode 2016 - 2022.

- Attesten van het OCMW dd. 16.02.2022 en 12.04.2022 waarin wordt verklaard dat betrokkene en zijn echtgenote geen financiële uitkeringen ontvangen.

- Geregistreerd huurcontract op naam van betrokkene, opgemaakt te Antwerpen de 24.08.2020

- Geboorte akte en bewijs van inschrijving van betrokkenes zoon E. O.,Y. (...)

- Huwelijksakte op naam van betrokkene en zijn echtgenote

- Geboorte akte op naam van betrokkenes zoon O., M.-A. (...)

- Inschrijving op school + attest regelmatige leerling op naam van betrokkenes zoon M.-A. (...)

- Gezinssamenstelling van betrokkene en van de referentiepersoon

- Foto's van familie waar betrokkene en de referentiepersoon op staan

- Bewijzen van ziekteverzekering op naam van betrokkene en zijn gezin

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 25.04.2019 gezinshereniging aan met zijn neef (datum bijlage 19ter). Reeds op 14.01.2020 werd hij ingeschreven op een afzonderlijk adres. Hij is dus geenszins drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 14.01.2020, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn neef. Immers, betrokkene is reeds vanaf juni 2020 tewerkgesteld bij (...) nv en in november 2020 werd al door zijn echtgenote en zoon vanuit Marokko gezinshereniging aangevraagd met betrokkene. Uit de foto's die werden voorgelegd, waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames die op zich geen blijk geven van een gezinscel, noch van een situatie van afhankelijkheid van betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke minderjarige kinderen met de referentiepersoon, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij (...) nv en niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit

zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 21.04.2016 de Schengenzone binnen in het bezit van een C visum afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Op 16.02.2017 bood hij zich in België aan voor zijn eerste aanvraag gezinshereniging met zijn neef. Betrokkene verbleef dus minstens 32 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is, waar hij huwde en waar zijn eerste zoon werd geboren. Bijgevolg kan zijn verblijf in België van 5 jaar geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene woont thans samen met zijn echtgenote E. B., S. (..) en kinderen O., M.-A. (..) en E. O., Y. (..). Betrokkenes echtgenote en oudste zoon verblijven nog veel korter dan betrokkene, namelijk slechts iets meer dan één jaar, in België. Het verblijfsrecht van betrokkenes echtgenote en zoon M.-A. (..) werd op 26.06.2022 beëindigd.

Het is niet onredelijk te stellen dat betrokkenen nog voldoende voeling moeten hebben met hun herkomstland. Het loutere feit dat betrokkenes jongste kind in België is geboren, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf en vormt geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Zelf voert betrokkene in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij en zijn gezin bindingen hebben met het herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene toont aan niet ten laste te zijn van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk en tewerkgesteld te zijn voor (...), wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inburgeringscontract en diverse taalattesten op naam van zichzelf en van zijn echtgenote voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds aangehaald. Thans woont hij niet meer in bij de referentiepersoon. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn neef. Het verblijfsrecht van betrokkenes echtgenote en zoon M.-A. (..) werd op 26.06.2022 beëindigd. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain zijn verblijfsrecht heden te beëindigen. Bijgevolg wordt betrokkenes recht en dat van zijn zoon Y. (..) op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/13 bepaalt uitdrukkelijk: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de rechtsleer wordt het volgende gezegd:

"Voor de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen was het krachtens artikel 62 Vw. Voldoende het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren door de aanduiding van de toepasselijke bepaling(-en) van artikel 7 Vw. (art. 8 Vw.), of de betreffende bepaling voor de overige gevallen. T.g.v. de uitdrukkelijke motiveringswet dient de minister of de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens de feitelijke gegevens te vermelden die de weigeringsgrond schragen. Verzoeker stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het gegeven relaas van verzoeker en de neergelegde stukken.

Op datum van 4 mei 2022 heeft de raadsman van verzoeker volgend schrijven met omstandig en uitgebreide stukkenbundel overgemaakt aan verweerder:

"In uw brief van 11 maart 2022 schrijft u dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de referentiepersoon. Er is echter wel degelijk nog een gezinscel, de heer E. O. S. (..) en E. L. A. (..) hebben nog een hechte duurzame band en passen op mekaars kinderen, terwijl de heer E. O. S. (..) gaat werken en E. B. S. (..) taallessen of maatschappelijke integratie volgt (zie bijlagen). Door gezinsuitbreiding bij de referentiepersoon (zie samenstelling gezin) en door gezinshereniging (reeds uitgevoerd) bij E. O. S. (..) was cliënt noodgedwongen om op zichzelf te wonen. Cliënt diende ook in het kader van zijn dossier gezinshereniging met zijn kind en vrouw een huurovereenkomst voor te leggen met woonst ruim genoeg voor zijn eigen gezin (zie geregistreerd huurovereenkomst in bijlage, reeds gekend door uw diensten).

Het dossier gezinshereniging werd reeds door uw diensten goedgekeurd.

Aangaande de economische situatie legt cliënt vooreerst een arbeidsovereenkomst bij en loonfiches waaruit blijkt dat hij voldoende inkomsten heeft en waardoor zijn gezinsleden zeker niet ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. Cliënt legt tevens stukken bij van niet ten laste te vallen van het OCMW, zowel een negatief attest van zichzelf als negatief attest van mevrouw E. B. S. (..).

Cliënt heeft twee kinderen:

- M. A. E. O. (..) - geboren te Mtalsa Marokko op datum van (...) 2012 en voor wie de heer S. E. O. (..), de vader, gezinshereniging heeft gedaan

- Y. E. O. (..) - geboren te Antwerpen-Deurne op datum (...) 2022

De zoon M. A. (..) is schoolgaande en legt een attest van inschrijving en regelmatige leerling, zie bijlage.

Aangaande de sociaal culturele integratie leggen cliënten tal van stukken bij zowel van taalcursussen als maatschappelijke integratie. Deze worden omstandig omschreven in de inventaris in bijlage.

Zoals u uit de uitgebreide stukkenbundel zult kunnen afleiden is cliënt werkzaam sinds zijn aankomst in België, heeft hij zich uitstekend geïntegreerd zowel hij als zijn gezin. Cliënt vormt nog steeds vormt nog steeds een gezinscel met E. L. A. (..). Het gezin van de referentiepersoon past op de kinderen als S. E. O. (..) gaat werken en als de moeder naar school gaat voor taallessen en maatschappelijke integratie. Cliënt heeft reeds zelf aan uw diensten zijn dossier gezinshereniging voorgelegd en werd reeds uitgevoerd.

Cliënten zijn steeds bereid u bijkomende informatie/ documentatie en/of toelichting te verschaffen. Wij zullen u per kerende de nodige stukken overmaken.

Wij wensen U in ieder geval een goede ontvangst toe van de 12 delen. Indien bepaalde stukken niet doorkomen, ons gelieve hiervan onmiddellijk in te lichten.

Hartelijk dank voor uw zorgen in dit dossier.

Met achtingvolle groeten, "

Verzoeker heeft na vraag van verweerder toelichting en stukken overgemaakt waarin hij heeft uiteengezet dat er inderdaad geen gezamenlijke vestiging meer is maar dat er wel degelijk nog sprake is van een familiale band, een gezinscel en een afhankelijkheidsrelatie.

Verzoeker heeft uiteengezet dat deze afhankelijkheidsrelatie bestaat in het feit dat de referentiepersoon de kinderen van verzoeker opvangt terwijl hij uit werken gaat en dat de echtgenote taalcursussen en maatschappelijke integratie volgt. Zonder de referentiepersoon en zijn gezin is het niet mogelijk voor verzoeker om zonder zorgen te gaan werken en voor de echtgenote om zich te integreren. Het is mede dankzij de referentiepersoon en zijn gezin dat verzoeker en zijn gezin goed mee kunnen draaien in de Belgische maatschappij. De referentiepersoon is een noodzakelijke factor in het leven en het dagdagelijks bestaan van verzoeker. De referentiepersoon helpt hem nog steeds bij alles wat nodig is om perfect mee te draaien in de maatschappij, van administratie, schoolse, boodschappen en al wat nodig is om vooruit te komen in België. Voor verzoeker is de referentiepersoon een zeer belangrijke steunfiguur in zijn leven en dat van zijn gezin.

Hoewel dit relaas is meegegeven aan verweerder heeft zij hiermee geen rekening gehouden. Verweerder gaat kort door de bocht door te zeggen dat er geen gezamenlijke vestiging is en dat er geen afhankelijkheidsrelatie is, zonder dit verder te motiveren.

De enige magere motivatie die verweerster geeft is de volgende:

"uit de foto's die werden voorgelegd, waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames die op zich geen blijk geven van een gezinscel, noch van een situatie van afhankelijkheid van betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon. (...)"

Terwijl uit de foto's duidelijk blijkt dat zij genomen zijn in familiale context en dat zij genomen zijn na dat hun jongste kind geboren is en dat de referentiepersoon aanwezig is in het gezin van verzoeker. Uit de foto's blijkt duidelijk dat er een gezinscel is. Deze foto's zijn niet alleen een op zich staand gegeven. Deze foto's werden aan verweerster overgemaakt met toelichting en andere stukken waarover ook toelichting is gegeven zoals de beide samenstellingen van gezin. De referentiepersoon heeft ook alle informatie verschaft die verzoeker heeft gevraagd, dit toont ook een grote mate van betrokkenheid van de referentiepersoon bij het gezin van verzoeker. Dit kan niet zomaar genegeerd worden.

Het is meer dan duidelijk dat verzoekers gezin en het gezin van de referentiepersoon onderling een hechte duur duurzame band hebben en passen op mekaars kinderen passen, terwijl de heer E. O. S. (..) gaat werken en E. B. S. (..) taallessen of maatschappelijke integratie volgt (zie bijgevoegde stukken). Dit is ook een vorm van afhankelijkheidsrelatie. Vooral omdat betrokkene geen andere familieleden in België heeft op wie hij kan terugvallen. De enigste van wie hij afhankelijk is is zijn neef.

Hierboven in het feitengedeelte werd reeds toelichting gegeven over het feit dat verzoeker in zijn antwoordschrijven van 4 mei ook toelichting heeft gegeven dat door gezinsuitbreiding bij de referentiepersoon (zie samenstelling gezin) en door gezinshereniging (reeds uitgevoerd) bij betrokkene, E. O. S. (..) , dat hij noodzakelijkerwijze diende te verhuizen. Het was niet meer mogelijk om gezamenlijke vestiging te houden gelet op de vereisten van de Woningwet.

Bovendien heeft verzoeker ook toegelicht dat hij in het kader van zijn dossier gezinshereniging met zijn echtgenote en kind een huurovereenkomst diende voor te leggen met woonst ruim genoeg voor zijn eigen gezin (zie geregistreerd huurovereenkomst in bijlage, reeds gekend door verweerster).

Verzoeker heeft ook het dossier gezinshereniging aangehaald in zijn schrijven van 4 mei 2022. Het dossier gezinshereniging van betrokkene met echtgenote en kind werd reeds door verweerster goedgekeurd.

Verweerster heeft deze belangrijke elementen niet opgenomen in haar bestreden beslissing en al zeker niet gemotiveerd waarom deze elementen al dan niet in overweging kunnen genomen worden terwijl zij een belangrijke reden vormden in het aspect van "gezamenlijke vestiging".

Verder heeft verzoeker zijn economische- gezinssituatie en sociaal maatschappelijke integratie toegelicht en gedocumenteerd.

Verzoeker heeft aan verweerster ook toelichting verschaft aangaande zijn economische situatie. Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst bijgebracht en loonfiches waaruit blijkt dat hij voldoende inkomsten heeft en waardoor zijn gezinsleden zeker niet ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. Verzoeker heeft ook stukken bijgebracht waaruit duidelijk blijkt dat hij en zijn gezin zeker niet ten laste vallen van het OCMW. Verzoeker bezorgde verweerster zowel een negatief attest van zichzelf als negatief attest van mevrouw E. B. S. (..).

Verzoeker heeft tevens zijn gezinssituatie toegelicht en documentatie verschaft. Verzoeker heeft twee minderjarige kinderen:

- M. A. E. O. (..) - geboren te Mtalsa Marokko op datum van (...) 2012 en voor wie de heer Said E. O. (..), de vader, gezinshereniging heeft gedaan

- Y. E. O. (..) - geboren te Antwerpen-Deurne op datum (...) 2022

Voor de zoon M. A. (..) heeft verzoeker toegelicht dat hij schoolgaande is en legde een schoolattest van inschrijving en regelmatige leerling, zie bijlage.

Aangaande de sociaal culturele integratie heeft verzoeker verschillende stukken neergelegd, zowel van taalcursussen als maatschappelijke integratie. Deze stukken zijn omstandig omschreven in de inventaris in bijlage.

Verzoeker heeft middels zijn uitgebreide stukkenbundel aangetoond dat:

- Er nog steeds een familiale band / gezinscel is. Het gezin van de referentiepersoon past op de kinderen als S. E. O. (..) gaat werken en als de moeder naar school gaat voor taallessen en maatschappelijke integratie. Er is wel degelijk een band van afhankelijkheid tussen het gezin van betrokkene en het gezin van de referentiepersoon. Zonder de noodzakelijke hulp/bijstand van de referentiepersoon kan betrokkene niet meedraaien, niet werken, niet integreren, in de Belgische maatschappij.

- Dat de verhuis (niet-gezamenlijke vestiging) van verzoeker noodgedwongen diende te gebeuren aangezien er gezinsuitbreiding was bij referentiepersoon - gezinshereniging is bij betrokkene

- Dat verzoeker sinds zijn inschrijving in België economisch actief is en dat hij volledig instaat voor zijn echtgenot en twee minderjarige kinderen, uiteraard met hulp van de referentiepersoon

- Dat verzoeker en zijn gezin uitstekend geïntegreerd zijn

Schending van het redelijkheid en zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst nog het volgende aan te halen.

Verzoeker heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend om zijn echtgenote en kind over te brengen. Verzoeker is daarom gaan werken en een eigen huis gaan zoeken zoals de wet vereist voor een gezinshereniging. Verzoeker heeft een dossier gezinshereniging bij verweerster ingediend en deze werd ook goedgekeurd door verweerster. Verzoeker heeft zijn echtgenote en zijn minderjarige zoon naar België gehaald die bij hem op dit ogenblik wonen.

De zoon van verzoeker is momenteel schoolgaande en regelmatige leerling en doet het uitstekend op school (zie bijgevoegde stukken)

Verzoekers echtgenote heeft al tal van taalcursussen en maatschappelijke integratie achter de rug (zie stukken in bijlage).

Inmiddels zijn verzoeker en zijn echtgenote ouders geworden van een tweede kind (zie stukken).

Ten tijde van de aanvraag gezinshereniging van verzoeker met zijn echtgenote en kind was er al geen gezamenlijke vestiging meer. Verzoeker vraagt zich dus terecht af waarom verweerster niet op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging heeft geoordeeld dat verzoeker deze aanvraag niet kan indienen omdat hij zelf niet aan de voorwaarden zou voldoen en dat toen al een weigering verblijf diende te komen al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerster heeft het tegendeel gedaan. Verweerster heeft verzoeker zijn aanvraag gezinshereniging laten afronden en goedgekeurd. Verzoekers echtgenote en zoon hebben een visum gezinshereniging gekregen en hebben hun vader en echtgenoot in België vervoegd. Verzoekers zoon is naar school beginnen gaan en de echtgenote is gestart met taalcursussen en maatschappelijke integratie. De echtgenote is al degelijk geïntegreerd en kent haar weg perfect in België.

Uit de bestreden beslissing blijkt al zeker niet dat met de feitelijke gegevens rekening is gehouden en dat deze op zorgvuldige en redelijke wijze is genomen. Een zorgvuldige en redelijke overheid zou eerst nagaan wat de verblijfssituatie is van de aanvrager alvorens een gans gezin naar België over te brengen om nadien kortweg zonder motivering te zeggen dat de vader als hoofd van het gezin geen verblijf meer heeft. Dit absoluut niet redelijk en niet zorgvuldig. Dit is een duidelijke schending van het zorgvuldigheid en het redelijkheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dus dat verweerster de persoonlijke situatie van verzoeker niet ten gronde heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet pertinent en niet draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond.

Verweerster heeft voorafgaand de actuele bestreden beslissing een eerdere beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen verzoeker eerder beroep heeft aangetekend bij uw Raad op 22 juli 2022. Verzoeker begrijpt deze twee opeenvolgende beslissingen niet. De eerste met bevel, de tweede zonder bevel. Dit werd ook op geen enkele wijze gemotiveerd, noch toegelicht in de laatste bestreden beslissing.

Om alle bovengenoemde redenen stelt verzoeker dat de bestreden beslissing genomen is met schending van de bovengenoemde bepalingen.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig."

2.2. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is in casu derhalve niet dienstig.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij en haar kind genomen beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier heeft verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van verblijf in België aangevraagd in functie van haar Spaanse neef, meer bepaald als ander familielid in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Voormelde wetbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : [...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet voorziet verder als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/4 van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt.

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familieleden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor de verwerende partij in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoekende partij de beëindigingsgronden spelen, zoals voorzien in artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist de (juridische) correctheid van dit uitgangspunt niet.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.8. In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekende partij en haar Spaanse neef in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht verkreeg. Zij wijst erop dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoekende partij sedert 14 januari 2020 op een afzonderlijk adres werd ingeschreven en dat uit het administratief dossier verder nergens uit blijkt dat er thans nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen verzoekende partij en haar Spaanse neef. Daarbij wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij sinds juni 2020 zelf tewerkgesteld is en zij op 28 januari 2021 haar vrouw en zoon naar België heeft laten overkomen waarmee zij thans samenwoont. Op 25 maart 2022 werd dan nog een tweede zoon geboren. De foto's die de verzoekende partij voorts heeft voorgelegd waarop zij samen met de Spaanse neef staat afgebeeld zijn slechts momentopnames die geen blijk geven van een gezinscel noch van een situatie van afhankelijkheid.

2.9. Uit lezing van de motieven stelt de Raad vast dat de verwerende partij zich niet louter beperkt tot de vaststelling dat verzoekende partij sinds 14 januari 2020 niet meer samenwoont met haar Spaanse neef maar er ook op wijst dat er geen sprake meer is van een afhankelijkheidsband tussen verzoekende partij en haar Spaanse neef. Deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat *“Overeenkomst art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 (...) daarom het verblijfsrecht van betrokkene (kan) beëindigd worden”* nu er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging.

2.10. Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar relaas en de neergelegde stukken.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij op 11 maart 2022 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten. In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar de door de verzoekende partij voorgelegde stukken.

2.11.1. Waar verzoekende partij verwijst naar het schrijven van haar advocaat waarin deze stelt: *“Er is echter wel degelijk nog een gezinscel, de heer (...) en (...) hebben nog een hechte duurzame band en*

passen op mekaars kinderen” wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft toegelicht dat *“Wat precies bedoeld wordt met het begrip gezamenlijke vestiging heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen andermaal verduidelijkt in het arrest nr. 267 282 van 26 januari 2022: “Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de contante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030)”* RVV nr. 267 282 van 26 januari 2022. Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030). Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet *“ne s’aligne par sur l’article 13 de la directive dès lors qu’il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l’installation commune”* (eigen vertaling: *“niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging”*), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie. De bewoordingen van deze nationale wetbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was. Uit een volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet zozeer dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd louter omdat hij niet langer op hetzelfde adres verblijft als zijn Nederlandse broer, maar ook omdat er geenszins nog een afhankelijkheidsband met zijn broer blijkt.”

Om te beoordelen of er sprake is van een gezamenlijke vestiging, blijkt het aldus wel degelijk van belang te zijn om te onderzoeken of er sprake is van een zgn. beschermenswaardige familierelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon en daarin speelt de afhankelijkheid tussen die personen uiteraard een belangrijke rol.”

2.11.2. Uit artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de Belgische wetgever, naast (onder meer) het vertrek van de Unieburger uit het Rijk (2°), ook heeft voorzien dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelander-familielid indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in België (4°). Met dit laatste werd dus duidelijk iets anders bedoeld dan het loutere gegeven dat de Unieburger en zijn familielid beiden nog verblijven in het gastland. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen *‘vergezellen’* of *‘zich voegen bij’* moeten worden begrepen in die zin dat er een *‘gezinscel’* ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een (permanente) samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Nu het gaat om de beoordeling van de gezinscel tussen meerderjarige verwanten (in casu neven) kan de Raad de verwerende partij volgen dat er enige vorm van afhankelijkheid moet zijn tussen betrokkenen om te spreken van een gezinscel. Dergelijke interpretatie over de gezinsrelatie is ook conform aan de rechtspraak van het EHRM. Om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige verwanten zoals in casu, volstaat het immers niet dat er sprake is van gewone affectieve banden, maar moeten bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (EHRM 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM 2003, *Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96).

Zoals blijkt uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet het ander familielid *“in het land van herkomst, ten laste zij of deel uitmaken van het gezin”* van de Unieburger en moet het ander familielid de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen (artikel 47/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet). Conform artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet kan voorts het verblijfsrecht binnen de vijf jaar na toekenning ervan beëindigd worden wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De Raad herhaalt dat het begrip *‘gezamenlijke vestiging’* inhoudt dat er niet zozeer sprake moet zijn van een permanente samenwoning maar wel van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. In het geval van meerderjarige verwanten is het – eveneens in het licht van de rechtspraak van het EHRM inzake meerderjarige verwanten – geenszins kennelijk onredelijk dat geëist wordt dat een bijzondere afhankelijkheidsrelatie aangetoond wordt en dat gewone affectieve banden niet volstaan.

2.11.3. Met haar betoog dat zij nog een hechte band heeft met haar Spaanse neef en dat ze op mekaars kinderen passen, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde pertinente feitelijke gegevens geoordeeld

heeft dat er in casu geen sprake meer is van bijzondere afhankelijkheidsbanden tussen de neven die doen getuigen van een gezinscel. De banden die de verzoekende partij met haar neef onderhoudt zijn louter affectieve banden die familieleden met elkaar onderhouden maar die niet doen getuigen van enige bijzondere vorm van afhankelijkheid ten opzichte van elkaar. Zoals de verwerende partij heeft vastgesteld heeft de verzoekende partij zelf een inkomen via arbeid en woont zij samen met haar kerngezin. De relatie met haar Spaanse neef waarbij zij soms op mekaars kinderen passen betreft niet meer dan affectieve banden die meerderjarige verwanten met elkaar onderhouden, maar dit volstaat niet om aannemelijk te maken dat er sprake is van een daadwerkelijke en effectieve beleefde gezinsband waardoor er nog steeds sprake zou zijn van gezamenlijke vestiging. Verzoekende partij is duidelijk een andere mening toegedaan maar zij toont niet aan dat zij uitsluitend op haar Spaanse neef is aangewezen om zich te kunnen handhaven met haar gezin. Het loutere feit dat zij ervoor opteren om de Spaanse neef soms op hun kinderen te laten passen en deze hen helpt bij eventuele administratie en dergelijke, maakt niet dat verzoekende partij geen andere opvangmogelijkheden voor haar kinderen heeft – zoals daar zijn kinderopvang, babysit, voor- of naschoolse opvang - wanneer zij uit werken is of haar echtgenote naar de les. Evenmin kan zij gevolgd worden in haar betoog dat zij uitsluitend aangewezen is op haar Spaanse neef wat betreft administratieve zaken nu er tal van instanties zijn die mensen helpen bij administratieve zaken. Ook ziet de Raad niet in hoe het feit dat de neef soms de kinderen van school haalt of boodschappen doet maakt dat hij een onmisbare steunpilaar is voor verzoekende partij. Haar betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat de relatie met de neef niet doet getuigen van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Ook waar de verzoekende partij er voorts op wijst dat de voorgelegde foto's doen getuigen van de familiale context waarin ze genomen zijn en dat de referentiepersoon aanwezig is in het gezin oordeelt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande. De Raad benadrukt dat de verwerende partij ook niet ontkent dat er nog familiale contacten zijn tussen verzoekende partij en haar Spaanse neef, maar zij wijst er geheel terecht op dat niet blijkt dat er nog een bijzondere afhankelijkheidsband is tussen de neven.

2.11.4. Waar verzoekende partij stelt dat het niet meer mogelijk was om te blijven samenwonen met de Spaanse neef door gezinsuitbreiding en de vereisten van de woningwet, wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat er geen samenwoonst meer is, maar verder gemotiveerd heeft dat er ook geen sprake meer is van enige bijzondere afhankelijkheidsband waardoor er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing nog verder had moeten motiveren aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde redenen van aparte woonst.

2.11.5. Zoals voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de economische situatie van verzoekende partij. Zo wordt gemotiveerd: *“Betrokkene toont aan niet ten laste te zijn van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk en tewerkgesteld te zijn voor (...), wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij slechts herhaalt dat zij is tewerkgesteld en zij en haar gezin niet ten laste zijn van het OCMW maar zij laat daarmee na op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het loutere feit dat verzoekende partij tewerkgesteld is in België maakt immers niet dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zou vermogen te treffen. Zoals de verwerende partij stelt is verzoekende partij op economisch actieve leeftijd en kan zij de opgedane werkervaring en wil om te werken ook aanwenden in het herkomstland om aldaar aan de slag te gaan. Verzoekende partij betwist noch weerlegt dit.

2.11.6. Aangaande het gezin heeft de verwerende partij eveneens standpunt ingenomen en gesteld: *“Betrokkene woont thans samen met zijn echtgenote E. B., S. (...) en kinderen O., M.-A. (...) en E. O., Y. (...). Betrokkenes echtgenote en oudste zoon verblijven nog veel korter dan betrokkene, namelijk slechts iets meer dan één jaar, in België. Het verblijfsrecht van betrokkenes echtgenote en zoon M.-A. (...) werd op 26.06.2022 beëindigd.*

Het is niet onredelijk te stellen dat betrokkenen nog voldoende voeling moeten hebben met hun herkomstland. Het loutere feit dat betrokkenes jongste kind in België is geboren, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf en vormt geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Zelf voert betrokkene in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij en zijn gezin bindingen hebben met het herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.” Door louter te wijzen op het gezin en het feit dat het oudste kind naar school gaat, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat de echtgenote en het oudste kind nog maar een jaar in België zijn en niet blijkt dat zij geen bindingen meer zouden hebben met het herkomstland. Het loutere gegeven dat het jongste kind in België is geboren opent geen recht op verblijf en vormt evenmin een bezwaar voor het nemen van de bestreden beslissing. Zoals de verwerende partij nog stelt kan het gezin in het land van herkomst samen een nieuwe toekomst opbouwen. Verzoekende partij maakt met haar loutere verwijzing naar haar gezin niet aannemelijk dat zij zich niet opnieuw zouden kunnen installeren in Marokko en daar een gezinsleven verder zetten waarbij de kinderen ook daar naar school kunnen.

2.11.7. Aangaande de sociale en culturele integratie heeft de verwerende partij eveneens de door de verzoekende partij voorgelegde elementen beoordeeld: *“Betrokkene legt een inburgeringscontract en diverse taalattesten op naam van zichzelf en van zijn echtgenote voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”* Door opnieuw enkel te verwijzen naar de voorgelegde stukken laat de verzoekende partij na met concrete argumenten de desbetreffende motieven te weerleggen of de kennelijke onredelijkheid ervan aan te tonen. Het loutere gegeven dat verzoekende partij en haar echtgenote in België taalcursussen en maatschappelijke integratie hebben gevolgd, houdt geenszins in dat er sprake is van een zodanige sociale of culturele integratie die een beëindiging van het verblijfsrecht zou verhinderen.

De Raad benadrukt dat de algemene regel van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf wordt beëindigd wanneer de betrokkene zich bevindt in het geval voorzien bij artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Enkel wanneer de bindingen in België zodanig zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf, wordt het verblijf verlengd. In casu wijst de verwerende partij er op dat het verblijf van vijf jaar in België geenszins vergeleken kan worden met haar verblijf in Marokko van 32 jaar, en dat ook haar echtgenote en oudste kind nog maar iets meer dan een jaar in België zijn zodat, gelet hierop, er kan aangenomen worden dat zij allen nog banden hebben met Marokko, dat er geen sprake is van culturele, sociale of familiale banden met België die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en dat de verzoekende partij de in België opgedane vaardigheden en haar wil om te werken kan aanwenden om aan de slag te gaan in het herkomstland, zowel de leeftijd als de gezondheid van de verzoekende partij laten toe te stellen dat zij ook in het herkomstland kan tewerkgesteld worden, zodat rekening houdende met het geheel van deze elementen, het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij op een zodanige wijze is geïntegreerd in België dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Uit het geheel van de motieven zoals hiervoor besproken, blijkt waarom de door de verzoekende partij voorgelegde elementen niet volstaan om het verblijfsrecht te behouden. Door deze elementen te herhalen en de subjectieve mening te zijn toegedaan dat deze elementen wel volstaan, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

2.12. De argumentatie voorts van verzoekende partij dat er ten tijde van de aanvraag gezinshereniging voor haar echtgenote en kind al geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met haar Spaanse neef, en zij niet begrijpt waarom er toen geen negatieve beslissing werd genomen, laat niet toe de onwettigheid van de bestreden beslissing vast te stellen. De Raad herhaalt dat de verwerende partij conform artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet de verwerende partij binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijf een einde kan stellen aan het verblijf van verzoekende partij wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Daartoe kan de verwerende partij conform § 5 van voormeld artikel de nodige controles verrichten. Het loutere feit dat de verwerende partij de gezinshereniging tussen verzoekende partij en haar gezin nog heeft goedgekeurd op een moment dat er al geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met de Spaanse neef, maakt niet dat de verzoekende partij de gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat haar verblijf niet meer het voorwerp zou uitmaken van controle.

2.13. Waar verzoekende partij tenslotte nog voorhoudt dat de verwerende partij een eerdere beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft getroffen waartegen zij beroep heeft aangetekend en dat zij deze twee opeenvolgende beslissingen niet begrijpt, stelt de Raad vast dat hem geen dergelijk beroep gekend is. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt wel dat de

verwerende partij al op 20 juni 2022 een beëindigingsbeslissing had getroffen maar dat zij door de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen erop attent werd gemaakt dat het jongste kind niet vermeld werd op deze beëindigingsbeslissing. Dientengevolge heeft de verwerende partij de thans bestreden beslissing getroffen, met vermelding van het jongste kind. Dit alles doet hoe dan geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.2. Tweede middel

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker verwijst naar het gezins- en familieleven dat hij heeft met zijn neef bij wie hij sedert 2017 zijn vestiging heeft. Verweerster erkende dit zelf in haar bestreden beslissing. Verzoeker werd steeds onderhouden door zijn neef door de jaren heen. Op basis daarvan werden voorgaande aanvragen ook gedaan. Door gezinsuitbreiding bij de referentiepersoon en gezinshereniging bij betrokkene was verzoeker genoodzaakt om op een ander adres te gaan wonen om aan de woningwet te voldoen. Het gezin van de referentiepersoon en het gezin van betrokkene konden materieel gezin niet onder 1 en dezelfde dak wonen. Desondanks bleef de familiale band, de gezinscel en afhankelijkheidsrelatie behouden. De referentiepersoon zorgt en ondersteunt nog steeds bijna op dagdagelijkse basis betrokkene in al zijn activiteiten.

Verzoeker heeft niet alleen een gezinsband met zijn neef, referentiepersoon maar tevens heeft hij een echtgenote en twee minderjarige kinderen. De echtgenote en zoon heeft hij in het kader van een gezinshereniging naar België overgebracht met goedkeuring van verweerster terwijl verweerster geacht werd te weten wat de verblijfssituatie is van verzoeker. Verzoeker is de zorgfiguur en kostwinner binnen het gezin. Dankzij verzoeker kunnen de echtgenote en de twee minderjarige kinderen overleven in België. De echtgenote en de twee minderjarige kinderen zijn volledig afhankelijk van verzoeker.

Verzoekers familieleven speelt zich in België af. Het jongste kind is ook in België geboren terwijl verzoeker en zijn echtgenote in perfect legale status verkeerden.

Indien verzoeker zou uitgewezen worden dan is er ontegensprekelijk een schending van het privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker en zijn neef en zijn eigen gezin een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Hiermee is op geen enkele wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing "weigering tot verblijf van meer dan drie maanden".

Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

2.16. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een motivering wordt gegeven aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij. Met name wordt vastgesteld dat niet blijkt dat zij een beschermenswaardig familieleven onderhoudt met haar volwassen verwant in België. De Raad benadrukt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu toont de verzoekende partij dergelijke afhankelijkheid tussen haarzelf en haar in België verblijvende Spaanse

neef niet aan. De Raad verwijst dienaangaande naar de bespreking van het eerste middel. De contacten die de verzoekende partij met haar Spaanse neef onderhoudt zijn de gewone affectieve banden die ook vanuit het buitenland met moderne communicatiemiddelen of bezoeken kunnen worden onderhouden.

Waar verzoekende partij voorts wijst op de gezinsband met haar kerngezin – echtgenote en twee kinderen – wijst de Raad erop dat zij niet betwist dat het verblijfsrecht van haar gezin eveneens beëindigd werd en de bestreden beslissing bijgevolg geen breuk in de gezinscel teweegbrengt nu geen enkel gezinslid in België vermag te verblijven. Ook op dit vlak wordt geen inbreuk gepleegd op het gezinsleven van verzoekende partij.

Wat betreft het privéleven van verzoekende partij

De Raad benadrukt dat de verdragsstaten het recht hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat de noodzaak aan inmenging betreft. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privéleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privéleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de thans voorliggende situatie is de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen te worden beschouwd als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het privéleven van verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij bij schrijven gedateerd op 11 maart 2022 de verzoekende partij uitnodigde stukken voor te leggen betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele

integratie in het Rijk en de mate waarin zij nog bindingen heeft met haar herkomstland indien zij van oordeel is dat een van deze elementen zich verzet tegen een beëindiging van haar verblijfsrecht. De verwerende partij gaat vervolgens in de motivering van de bestreden beëindigingsbeslissing concreet in op de verschillende in dit verband door de verzoekende partij neergelegde stukken en duidt waarom zij aldus geen redenen weerhoudt die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke belangenafweging in het licht van haar privéleven in België. Een miskenning van artikel 8 van het EVRM ligt ook op dat vlak niet voor.

2.17. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER